

Цветница е!

Матей 21, 1-11

- **Въведение**

Скъпи братя и сестри,

Цветница е! Много от нашите съграждани празнуват Цветница. И това е един от малкото християнски празници, които се празнуват повсеместно, независимо от това кой от коя църква е. И това можем да видим от опашките пред църквите. Честно казано аз съм роден на Цветница. И когато съм се раждал, докторът, който ме е израздал, е казал на майка ми, че съм си дошъл с името – кръстили са ме Цветан. Само това ли е обаче празникът Цветница - един имен ден? Би ли могло да има нещо друго, много по-важно, което да се е случило на този ден? Толкова важно, че да трябва да остане в съзнанието на всеки човек? Слава Богу има, но това рядко се знае от хората. Преди истински да предам живота си на Христос за мен Цветница бе само именният ми ден. Не се замислях много за това какво всъщност означава този празник. Знаех само това, което майка ми ми беше казвала - за върбовите клонки, за празника в православния храм. И това е, нищо повече. Слава на Бога, дойде време, в което аз узнах истината за този ден. А там е работата, че ако питаме някой на улицата какво се е случило на Цветница, надали ще има много хора, които да знаят какво наистина се е случило на този ден, наречен Цветница.

- **А каква е историята?!?**

Истинската история за този ден е описана във всяко едно от Евангелията. И това е от изключителна важност за нас като хора, които не са били свидетели с очите си, защото, след като прочетем всяка една от историите, придобиваме много добра представа за случилото се. Самият празник Цветница всъщност символизира до голяма степен тържественото влизане на Исус в Ерусалим. И именно това празнуваме днес – тържественото влизане на Исус Христос в Ерусалим и то като Цар. Върбовите клонки символизират палмовите клони, които хората са полагали пред Исус. Самото множество хора свидетелства за това: „**Благословен Царят, Който иде в Господнето име! Мир на небето и слава във висините!**“ (Лука 19, 38 ст.). Право на подобно посрещане е имал единствено царят на дадена страна, когато се е завръщал от победоносна военна кампания. Единствено пред царя-победител хората са полагали дрехите си и клони в негова чест. Колко по-истинска и вярна е тази ситуация по отношение на Исус Христос, Който влиза в Ерусалим като Цар-победоносец. Цар, Който носи победата над греха, смъртта и дявола, макар и дяволът да си няма ни най-малка представа откъде му е дошло. Това е началото на победната Му кампания във войната срещу греха, смъртта и дявола. Ето това празнуваме днес. Това е, което трябва да се знае за днешния празник. Ето това е, което има смисъл и което би трябвало да ни придава вяра. Това, а не следването на определени порядки без дори да се знае какво символизират те.

- **Главното действащо лице**

Но какво виждаме в тази история на тържественото влизане на Исус в Ерусалим? Има много действащи лица, сред които са учениците; хората, от които учениците взимат ослето, с което Исус влиза в Ерусалим; Самият Исус, Който безспорно е най-важната Личност в тази история. Исус Христос несъмнено е Главното действащо лице! И въпреки че Той е в главната роля, този „филм“ няма добър край, поне не за Исус. Единствено влизането Му в Ерусалим има голяма тържественост. Всичко, което се случва с Него след това, няма нищо общо с тържественост. От този момент нататък започва последната седмица от живота на нашия Господ тук на земята - може би най-тежката седмица в земния живот на Нашия Господ. И е много важно да си припомним това, защото, когато гледаме на Възкресението на Христос, трябва да си спомняме и всички мъки, които Той преживя през тази седмица.

Може много да се каже за този период от живота на Исус Христос и има много интересни персонажи, за които да се говори, но аз искам да се спра на един особен персонаж – ослето, на което

Исус влиза в Ерусалим. Думата „осел” е остарялата дума за магаре. И за да ми е по-удобно, а и всички да ме разбират, ще използвам съвременната дума – магаре.

Магаретата са много интересни животни. Немалко идиоми са дошли именно от поведението на този домашен любимец. „Инатим се, като магаре“ например. И наистина, магаретата са известни именно с ината си, с това, че когато им се прииска спират и нищо не е в състояние да ги помръдне. Но въпреки че магаретата са познати предимно със своя инатлив нрав, не можем да отречем факта, че магарето е животно, което върши много работа. За мен лично е удивително когато видя каруца, която е пълна с материали догоре, дори с връх, да бъде теглена от едно единствено магаре.

Исус избра да влезе тържествено в Ерусалим на магаре. Но защо? Исус можеше лесно да си уреди хубав кон или дори каляска. Най-малкото в каруца щеше да му е по-удобно. Но защо, защо Исус Христос избра именно това животно, за да влезе, възседнал на него, в Ерусалим? Едно е сигурно - пророчествата трябваше да бъдат изпълнени. Пророк Захария пророкува: **„Радвай се много, сионова дъще; възклицавай, йерусалимска дъще; ето, твоят цар иде при тебе; Той е праведен и спасява, кротък и възседнал на осел. Да! На осле, рожба на ослица.“** (Захария 9, 9). Със сигурност това е една добра причина Исус да избере магаре, на което да влезе в Ерусалим. Всъщност това е бил обичаят, според който израилевите царе са влизали в Ерусалим – възседнали магаре. Това е още едно доказателство за това, че Христос е Цар.

Но има още една символика в това Исус Христос да избере магаре. Магаренцето символизира Христовия слуга. Този, който се труди за Господаря си. Този, който носи Господаря си по улиците на Ерусалим. И тук приликата между нас, Христовите слуги, и магаренцето става повече от ясна. Много често ние като хора се противим на Бог и на Неговата воля по отношение на живота ни, въпреки че често се молим за Божията воля в живота ни. Инатим се. Запъваме се като магаре на мост. Въпреки че имаме трудоспособността, а понякога дори и желанието, да Му служим, често магарешкият ни нрав се обажда и бързо, бързо се изпарява каквото и да е желание за служба на Бога. Но ако нашият Господар даде на едно магаре привилегията да му послужи, колко повече ние с радост трябва да приемем да му служим и да бъдем слугите, които ще носят Бога по улиците на своя живот.

Магарето, на което се качи Исус, никога не е било оседлавано. Твърде е вероятно Бог никога да не ти е давал конкретна задача, която да свършиш. Това обаче не означава, че Бог няма да избере точно теб, за да свършиш най-важната задача в живота си. Ние вече сме приели Бог в живота си. И това означава, че сме на Негово разположение по всяко време. Бог е този, Който решава какво ще се случва, не е ли така? Защо тогава, когато ни се даде възможност да Му служим, много често ние се инатим и не желаем да го правим? Възможно е тази черта да е заложена в човека. Да се бунтува, да недоволства. Но Бог очаква от нас, когато Той ни призове, ние да откликнем. Когато Исус каза на учениците си да отидат и да вземат магарето от едно точно определено място, магарето не се заинати и не се запъна, то не прояви своя магарешки нрав. Въпреки че можеше да се запъне и да не тръгне с учениците, магарето не го направи. Всеки от нас може да откаже на Господа да свърши, каквото Той е определил да свърши. Най-доброто решение за нас като негови слуги е да Му се покорим и да Му кажем както пророк Самуил: **Говори, Господи, защото слугата Ти слуша!** (1 Царе 3:10)

Каква привилегия е това! Каква привилегия е Бог да избере точно определен Негов служител, за да свърши Неговата работа. Надали магарето, което е избрал Исус, е знаело, че за него ще се говори винаги. И че винаги ще се дава за пример в идните години, когато настъпи денят на Цветница. И все пак това магаре става най-известното магаре в света. Е, ние като Христови слуги не би следвало да се покоряваме на Господа, само защото ще станем най-известните Христови слуги. Ние сме повярвали в Бога. Първо Той ни е възлюбил и след това ние Него. Именно заради вярата ни и любовта ни към Бога би трябвало и би следвало да правим нещата. Не заради слава, не заради корист, дори не и заради благословенията, които винаги сме изпитвали и ще изпитваме. Но заради Бог, Самият.

Ние сме слуги на Бога. И като такива ние имаме привилегията да носим Бога в света. По същия начин, по който магаренцето носеше Исус по улиците на Ерусалим. И това е невероятна привилегия.

Спомням си една история за точно това магаренце. *Когато Исус наближил Ерусалим, възседнал магаренцето, и хората започнали да слагат дрехите си по земята и да полагат палмови клонки, по които да минава Исус, магаренцето си помислило: Тези хора сигурно слагат всичко това на пътя заради мен! Сигурно аз съм едно много важно магаре и всички са решили да ме почетат. Магарето обаче не знаело, че всичко, което хората правели, не било заради него, а заради Този, Когото то носело. Всичките клони, дрехи, възгласи „Осанна” не били заради магаренцето, а заради Този, Който идвал да освободи народа Си.*

И наистина, много често Христовият слуга получава похвали, одобрение за това, че служи на Своя Бог. Именно тук е опасният момент, в който ние като хора лесно бихме могли да паднем. Несъмнено, когато вършим Божията работа ние я вършим искрено. Но несъмнено тогава може да дойде заблудата, че сме по-важни от другите. Много лесно бихме могли да се възгордеем, че сме нещо „повече“. Това, че Бог те е избрал измежду слугите Си, не те прави нещо повече от другите. Дори напротив, това трябва да ти покаже, че макар ти да си недостоеен в собствените си очи, то Бог те е счел за достоен чрез Исус Христос. Не за да се хвалиш и перчиш на братята си, но напротив, да славиш Бога за милостта Му.

- ***Ако те млъкнат, камъните ще извикат!***

Точно както множествата славеха Бога, когато Исус Христос влизаше в Ерусалим! Ако ние сме слугите, които носят Христос в света, то наше задължение, не, наша привилегия е, да славим Бога за всичко, което е направил. Да издигаме името Му в живота си и с радост да Го хвалим и славим. В крайна сметка от този момент, от момента на влизането на Исус, от този момент нататък започва завършека на плана на Бога за спасението на хората. Не е ли Бог достоен за хвала? Не е ли Бог най-доброто, което се е случило на всеки един от нас?! Тогава не оставяй камъните да Го хвалят, а издигай гласа си и сърцето си към Бога и към Неговия Син Исус Христос! Не позволявай на лукавия да ти казва да млъкнеш, както фарисеите казваха на Исус: ***„Учителю, смъмри учениците Си.“*** (Лука 19, 39), когато хората го славеха! Запомни това, че дяволът няма никакво право да ти казва дали трябва или не трябва да хвалиш Бога! Хвали Бога от цялото си сърце. Хвали Исус заради славната Му жертва на кръста! Защото именно заради Него, заради Исус, ние сме тук на това място. Исус беше пределно ясен – ***„Казвам ви, че ако тези млъкнат, то камъните ще извикат.“*** Ще бъде тъжно, ако оставим на едни предмети да свършат нашата работа, нашето задължение.

И въпреки че денят на Цветница е денят, в който Исус започва последните Си дни на земята, това е денят, в който нашата надежда се откроява още по-ясно. Надеждата, която имаме за вечния живот. А как бихме могли да имаме тази надежда, ако Цветница не беше станала факт? Истината е, че не бихме могли. Слава да бъде на Исус Христос за решението Му да се покори на Своя Отец. Нека да завърша със следния стих: ***„Благословен Царят, Който иде в Господното име! Мир на небето и слава във висините!“*** (Лука 19, 38 ст.).